

Propostes 2017

*Tots plegats,
obrim camins d'esperança*

Missatges rebuts per a la trobada de Riga:

Responsables d'Esglésies i d'organitzacions internacionals han enviat missatges als participants de la trobada europea. Vegeu www.taize.fr

A principis de setembre de 2016, una etapa del pelegrinatge de confiança va reunir 7500 joves africans a Cotonou, Benín.¹ El tema d'aquella trobada seguirà inspirant-nos tot l'any 2017: *plegats* —no pas sols, sinó recolzant-nos els uns en els altres— *podem obrir camins d'esperança* —dins nostre, al voltant nostre i per a tota la família humana.

A Cotonou ens preguntàvem: per alimentar l'esperança, com podem abandonar una passivitat que s'acontenta esperant un canvi provinent de l'exterior? Quins són els compromisos que cadascú té a l'abast?

És urgent que des dels altres continents s'escolti tants d'africans que aspiren a unes relacions internacionals, polítiques i econòmiques, més justes: aquesta és una de les condicions perquè ells puguin plantejar-se la construcció del seu futur d'una manera realista.

A l'Àfrica, cada vegada hi ha més joves que, per preparar el seu futur, volen treure profit de l'enorme potencial de creativitat que els caracteritza. Ells seran capaços de despertar el coratge dels joves que arreu del món viuen situacions semblants.

Vet aquí quatre propostes per tal de continuar, a Taizé i arreu, la reflexió iniciada a Cotonou, que ens portaran a obrir camins d'esperança.

Intentarem descobrir de quina manera podem dur a terme aquestes propostes amb *senzillesa*, una de les tres realitats que, juntament amb la joia i la misericòrdia, el Germà Roger va voler posar al cor de la vida de la Comunitat de Taizé.

f. Alois

¹ Després de Johannesburg (1995), Nairobi (2008) i Kigali (2012), aquesta quarta etapa africana del pelegrinatge de confiança a través de la terra va tenir lloc del 31 d'agost al 4 de setembre a Cotonou, Benín, convidats per les esglésies catòlica i metodista del país. A més dels beninosos els 7500 joves venien majoritàriament de Togo (800), Nigèria (550), Ghana (100), Burquina Faso (160) i Costa d'Ivori (50). En total hi havia representats una vintena de països africans. També hi havia seixanta europeus d'una quinzena de països. La diversitat lingüística va fer que tan el francès, com l'anglès, com el fon fossin necessaris als tallers i als fòrums. La litúrgia també va incloure cants en ioruba i mina.

Mantenir-nos fermes en l'esperança, que és creativa

Esperant contra tota esperança, Abraham va creure i va arribar a ser pare d'una multitud de pobles. (Romans 4,18)

L'esperança és l'àncora segura i ferma de la nostra vida. (Hebreus 6,19)

Qui no aculli el Regne de Déu com l'acull un infant, no hi entrarà pas. (Lluc 18,17)

En la inestabilitat del món d'avui, la violència, el sofriment i les injustícies ens desconcerten. La creació sencera gemega com si passés pels dolors d'un part. L'Esperit Sant també gemega, però ell mateix és el suport de la nostra esperança (vegeu Romans 8,22 i 26). Per tant, què podem fer?

La fe és una confiança senzilla en Déu; no ens dona respostes immediates, però ens ajuda a no quedar-nos paralyzats per la por o el descoratjament. La fe ens compromet i ens posa en marxa. És a través de la fe que copsem com l'Evangelí ens eixample un horitzó d'esperança més enllà de tota esperança.

Aquesta esperança no és pas un optimisme ingenu que tanca els ulls a la realitat, sinó que és una àncora que s'agafa en Déu. I que és creativa. N'hi ha signes als llocs més inesperats de la terra.

- Gosem creure en la presència de l'Esperit Sant en els nostres cors i en el món. Recolzem-nos-hi, encara que sigui invisible.
- Que la nostra fe sigui senzilla com la confiança dels infants! Això no vol dir rebaixar-ne el contingut, sinó apropar-nos al seu centre: l'amor de Déu per la humanitat i per tota la creació. La Bíblia n'explica la història: de la frescor del començament als obstacles i fins a les infidelitats humanes. Déu no es cansa mai d'estimar! Que aquest missatge ens mantingui viva l'esperança!
- Per amarar-nos d'aquest missatge, tan nosaltres com els que ens envolten, ens cal trobar-nos més sovint per pregar. La bellesa senzilla de la pregària ens fa percebre el reflex del misteri de Déu i ens condueix a una trobada personal amb Ell.

Simplificar les nostres vides per poder compartir

Jesús diu: «Jo sóc mansuet i humil de cor.» (Mateu 11,29)

De franc ho heu rebut, doneu-ho també de franc. (Mateu 10,8)

Jesús va dir a un jove ric : Vés, ven tot el que tens i dóna-ho als pobres... Després vine i segueix-me. (Mateu 19,21)

La cursa pels diners, l'èxit, l'ambició comporten injustícies i també frustracions. Avui ens cal desenvolupar un dels camins d'esperança: un esperit que comparteixi, tal com ens convida l'evangeli.

Escollir una vida senzilla és una font de llibertat i d'alegria. La vida esdevé més lleugera.

La simplicitat demana un cor transparent. Sense ingenuïtat, refusa la desconfiança. S'oposa a la duplicitat. Permet el diàleg sense por en cada encontre. La vida de Jesús n'és un exemple.

- En el camp de les coses materials, la pràctica contínua de la simplificació ens inspirarà gestos per aprendre a compartir enfront del sofriment humà, la humiliació de la pobresa, les injustícies, els desafiaments dels emigrants, els conflictes a tot el món...
- Recolzem-nos els uns en els altres per suscitar, amb valentia, signes d'esperança al nostre barri, als nostres llocs de treball o d'estudi, amb un compromís social o mediambiental.
- Busquem, amb un estil de vida senzill i sobri, una manera millor d'estar en harmonia amb la creació, i contribuir així a la lluita contra els desastres ecològics i el canvi climàtic. Aquesta lluita no pertoca només als governants: tots podem, per exemple, practicar un consum de proximitat, utilitzar més sovint el transport públic...
- Mantinguem viva aquesta pregunta: estic disposat a seguir el Crist, dolç i humil de cor, tot escollint de pertànyer-li en la senzillesa d'un sí, en un esperit de gratuïtat?

Mantinguem-nos plegats per deixar que el dinamisme de l'Evangelí es reveli

Cada dia eren constants a assistir unànimement al culte del temple. A casa, partien el pa i prenien junts el seu aliment amb joia i senzillesa de cor. (Fets 2,46)

Els dons són diversos, però l'Esperit és un de sol. Són diversos els serveis, però el Senyor és un de sol. (1 Corintis 12,4-5)

No us oblideu de practicar l'hospitalitat; gràcies a ella, alguns, sense saber-ho, van acollir àngels. (Hebreus 13,2)

La Bíblia explica com dos homes ben oposats, Pere i Corneli, descobreixen, en trobar-se plegats, una veritat desconeguda tan per l'un com per l'altre. Va caldre reunir-se per copsar que l'Esperit Sant traspassava les fronteres i reunia els que es creien estrangers. La dinàmica de l'Evangelí no es revela fins que no ens trobem junts. (Llegiu els capítols 10 i 11 dels Fets dels Apòstols.)

Quan els cristians estan dividits, entre confessions o a l'interior d'una mateixa Església, el missatge de l'Evangelí s'enfosqueix. Serem capaços de caminar plegats sense deixar que ens separin les diferències? Si, com a cristians, sabem mostrar que és possible la unitat en la diversitat, ajudariem la humanitat a esdevenir una família més unida.

- Crist ens uneix en una sola comunitat d'homes i dones, d'infants i de persones grans, de tota mena d'horitzons, llengües i cultures, i fins i tot de nacions històricament enfrontades. Busquem maneres senzilles de mostrar-ho allà on vivim.
- Per seguir viva, cada comunitat està cridada a descentrar-se d'ella mateixa. A imatge de Déu, siguem capaços de desenvolupar una actitud d'hospitalitat davant dels cristians que prenen opcions allunyades de les nostres. Una tal obertura de cor necessita un esforç de «traducció», ja que les creences i les conviccions poden ser com llengües estrangeres les unes per als altres.
- Encara que segueixi viu el record d'intoleràncies recíproques entre cristians separats al llarg de la història, i encara que no tots els nusos es

puguin desfer, gosem en tot cas acollir-nos perdonant, i sense voler saber qui s'ha equivocat o qui té raó. No hi ha reconciliació sense sacrifici.

- L'hospitalitat va sempre acompanyada del reconeixement de l'altre en la seva alteritat. Quan les seves creences ens semblin incomprensibles, almenys restem atents a la seva autenticitat. Que hi hagi un element festiu en la descoberta de l'altre!

Quarta proposta:

Fer créixer la fraternitat per preparar la pau

Jesús no s'avergonyeix d'anomenar-nos germans. (Hebreus 2,11)

Jesús digué: «De mestre només en teniu un, i tots vosaltres sou germans; no doneu a ningú el nom de "pare" aquí a la terra, perquè de pare només en teniu un, que és el del cel». (Mateu 23,8-9) I també va dir: «El qui fa la voluntat del meu Pare del cel, aquest és el meu germà, la meva germana, la meva mare.» (Mateu 12,50)

Jesús digué: «I vindrà gent d'orient i d'occident, del nord i del sud, i s'asseuran a taula en el Regne de Déu.» (Lluc 13,29)

Contribuir a la pau i a la justícia internacional: un altre camí d'esperança que encara avui ens cal obrir.

La pau a la terra comença al cor de cadascú. Primer és el nostre cor que necessita canviar. I aquest canvi suposa una conversió ben senzilla: deixar-se habitar per l'Esperit de Déu, acollir una pau que s'eixamplarà i es transmetrà de l'un a l'altre. «Assoleix la pau interior i milers al teu voltant se salvaran.» (Serafi de Sarov, monjo rus, 1759-1833)

- Escriguem amb les nostres pròpies vides les pàgines d'una fraternitat senzilla que pugui depassar les separacions i els murs: els murs físics, edificats en diverses regions del món; els murs de la ignorància, dels prejudicis, de les ideologies. Obrim-nos a altres cultures i mentalitats.

- No permetem que el refús dels estrangers s'introdueixi en els nostres cors, ja que el refús de l'altre és la llavor de la barbàrie. Enlloc de veure en l'estranger una amenaça per al nostre nivell de vida o la nostra cultura, acollim-lo com a membre de la mateixa família humana. Visitem els refugiats simplement per conèixer-los, per escoltar les seves històries. Després, vés a saber, potser es donaran altres passos de solidaritat.
- Trobem-nos amb aquells que són diferents de nosaltres. Compartim amb aquells que pensen diferent, amb un diàleg on realment ens escoltem, evitant l'enfrontament abans d'haver comprès l'altre. Sapiguem ser allà on hi hagi divisió i construir-hi ponts. Preguem pels que no entenem i pels que no ens entenen.
- Multipliquem els signes de fraternitat més enllà de la frontera de les religions. Trobar-nos amb creients d'altres religions ens encoratja a aprofundir en el coneixement de la nostra pròpia fe, i a preguntar-nos què ens vol dir Déu i què ens vol donar a través d'aquests germans i germanes nostres que són tan diferents.

Durant els propers mesos publicarem, a la pàgina web de Taizé i a les nostres xarxes socials, testimonis que concreten les «Propostes 2017». Podeu compartir les vostres iniciatives amb nosaltres escrivint a echoes@taize.fr i des d'ara estar en contacte amb nosaltres a través de les pàgines següents:

www.taize.fr/news

@taize

@taize

@taize (en)

@taize_fr (fr)

Crida als responsables de les Esglésies pel 2017

Caminem plegats!

El 2017, el V centenari de la Reforma protestant ens ofereix una oportunitat per avançar vers la unitat, d'anar més enllà de la simple cordialitat recíproca.

Entre Esglésies, i també a l'interior de cada Església, hi haurà sempre diferències; són una crida a dialogar amb franquesa i poden ser un enriquiment. Però en totes les Esglésies, poc a poc, la identitat confessional ha anat prenent importància: un es defineix com a protestant, catòlic o ortodox. No comença a ser hora de donar prioritat a la identitat cristiana manifestada en el baptisme?

Hi ha una pregunta que se'n deriva: les Esglésies no haurien de gosar posar-se sota un mateix sostre sense esperar a trobar un acord en totes les qüestions teològiques? O almenys sota una mateixa tenda: sortir d'una concepció massa estàtica de la unitat i buscar mitjans i esdeveniments que, essent provisionals, anticipin la joia de la unitat i facin aparèixer signes visibles de l'Església de Déu, el Cos de Crist, la Comunió de l'Esperit Sant.

La comunió entre tots aquells que estimen Crist només pot establir-se si es respecta la diversitat, però no serà mai creïble si no és visible. Necessitem un nou punt de partida per avançar cap aquesta diversitat reconciliada. I el punt de partida és Crist, que no està dividit. «És per Jesucrist que som germans els uns dels altres... Pel Crist la nostra pertinença recíproca és real, integral i per sempre.» (Dietrich Bonhoeffer, pastor luterà alemany, 1906-1945)

Així podrem realitzar un intercanvi de dons: compartir amb els altres allò que nosaltres considerem un do de Déu, per també acollir els tresors que Déu posa en els altres. «No es tracta només de rebre informació sobre els altres per conèixer-los millor, sinó de recollir el que l'Esperit ha sembrat en ells també com a do per a nosaltres.» (Papa Francesc)

Com podem posar-nos sota un mateix sostre? Com podem posar-nos en marxa tots junts? Alguns suggeriments:

- Entre veïns i famílies de confessions diferents, trobar-nos com a «comunitats de base», pregar junts, a l'escolta de la Paraula de Déu, el silenci i la lloança, ajudar-nos mútuament, conèixer-nos millor.
- Que cada comunitat local, cada parròquia, faci juntament amb les altres confessions cristianes tot el que sigui possible de fer plegats: estudi de la Bíblia,

treball social i pastoral, catequesi; que no es faci res sense tenir en compte els altres. També poden reunir-se les organitzacions que fan la mateixa feina paral·lelament.

- Dur a terme accions de solidaritat de manera conjunta, estar atents tots junts a la misèria dels altres, al dolor amagat, a les dificultats dels immigrants, a la pobresa material i a qualsevol altra forma de patiment, recordant també la cura del medi ambient.
- En moltes ciutats on la confiança ja ha començat a créixer entre Esglésies, la catedral o l'església principal podria esdevenir una casa de pregària comuna per a tots els cristians de la regió?
- Conduir el diàleg teològic emmarcant-lo amb la pregària comunitària i amb la consciència de ja estar junts. Si fem més estreta la nostra amistat i preguem junts, abordarem les qüestions teològiques d'una altra manera.
- Per bé que tots els cristians hagin rebut una part del do pastoral de vetllar els uns pels altres, l'Església necessita també ministres d'unitat, en tots els nivells. Un ministeri de comunió a nivell universal ha estat tradicionalment associat al bisbe de Roma. No seria possible que totes les Esglésies desenvolupessin diverses maneres d'associar-se a aquest ministeri? El bisbe de Roma no podria ser reconegut per tots com el servidor que vetlla per la concòrdia dels seus germans i germanes en la seva gran diversitat?
- Les Esglésies que subratllen que la unitat de la fe i l'acord sobre els ministeris són necessaris per rebre la comunió no haurien de donar també la mateixa importància a l'acord de l'amor fraternal? No podrien, doncs, oferir d'una manera més àmplia l'hospitalitat eucarística a aquells que manifesten el desig d'unitat i que creuen en la presència real de Crist? L'Eucaristia no és només la culminació de la unitat, sinó que també n'és el camí.

La nostra identitat cristiana es construeix fent camí plegats, i no separatament. Tindrem el coratge necessari per aplegar-nos sota un mateix sostre per revelar la dinàmica i la veritat de l'Evangelí?

Cap a la unitat del continent europeu

Davant l'arribada d'immigrants, anem més enllà de la por!

La trobada a Riga organitzada per la Comunitat de Taizé a final de desembre de 2016 va reunir joves de tot Europa,¹ tan de països membres de la Unió Europea com de països que no en formen part; ells han experimentat la fraternitat que pot unir persones de tot el continent.

Aquesta cita nòrdica també ha permès descobrir a joves d'altres regions la visió bàltica d'Europa, una de les facetes de la bonica diversitat dels pobles d'aquest continent, cadascun amb la seva història, les seves tradicions i les seves particularitats.

Un futur de pau necessita que els europeus eixamplin la seva consciència per fer créixer una solidaritat entre tots els països que formen el continent. És fonamental multiplicar contactes, intercanvis i col·laboracions.

La construcció de la unitat del continent no es pot dur a terme si d'entrada no s'instaura el diàleg i l'escolta entre els països: tant els de la Unió Europea com els altres, els de l'Europa de l'oest i els de l'Europa central i oriental, els del nord i els del sud. Cada país, petit o gran, ha de poder fer sentir la seva veu, amb la seva especificitat. Esforçar-se per comprendre els altres des de la seva mentalitat és condició perquè les actituds discrepants siguin més ben enteses i no suscitin reaccions motivades només per l'emotivitat.

Els europeus seran capaços de descobrir que les seves arrels comunes són més profundes que les seves divergències?

Just després de la Segona Guerra Mundial, Europa va ser capaç de generar un impuls de reconciliació. Després de la caiguda del mur de Berlín hi va haver un segon període de recerca d'unitat. Molts joves pensen que Europa no podrà continuar contruint-se si no s'aprofundeix en aquest ideal de fraternitat. Aquests joves aspiren a una Europa no només unida dins del seu si, sinó també oberta als altres continents i solidària amb els pobles que travessen les proves més grans.

Arreu del món, dones, homes i infants són obligats a deixar la seva terra. El sofriment és la causa que els motiva a marxar, i aquesta motivació és més forta que les barreres alçades per impedir-los el camí. Les inquietuds expressades pels països rics no dissuadeix de deixar casa seva els qui pateixen sofriments intolerables.

Alguns diuen: «No podem pas acollir tothom.» D'altres consideren que els moviments migratoris que estem vivint són inevitables perquè són el resultat de

situacions insostenibles. Buscar com regular aquests moviments és legítim i necessari. Abandonar els refugiats en mans dels traficants, amb el risc de morir al Mediterrani contradiu tot valor humà.

Els països rics no poden eludir la seva responsabilitat per les ferides històriques i els desordres ambientals que han provocat i provoquen migracions immenses, des de l'Àfrica, l'Orient Mitjà, l'Amèrica Central i d'altres llocs. Avui dia, algunes opcions polítiques o econòmiques dels països rics segueixen sent una font d'instabilitat en altres regions. Convé que les societats occidentals vagin més enllà de la por a l'estranger, a les diferències culturals, i comencin amb valentia a donar forma a la fisonomia nova que les migracions ja els estan donant. Malgrat que l'arribada d'immigrants comporta dificultats reals, la seva vinguda pot esdevenir una oportunitat per estimular Europa a ser oberta i solidària.

Hi ha llocs on el nombre d'arribades és tan elevat que els habitatants estan cansats i sobrepassats, i és comprensible: és una càrrega massa pesada per a ells mentre els països europeus no troben una manera d'assumir-la plegats. Però molta gent ofereix una acollida generosa als refugiats i fan l'experiència del contacte personal que crea una bonica fraternitat recíproca.

No hi ha res que substitueixi el contacte personal. Això és especialment cert en relació amb l'islam. Musulmans i cristians poden buscar gests per ser, plegats, testimonis de pau i rebutjar la violència en nom de Déu. Francesc d'Assís, amb el seu desig de contribuir a la pau, no va dubtar d'anar a Egipte per trobar-se amb el Sultà, fa 800 anys. La Mare Teresa va consagrar la seva vida als pobres, independentment de la seva religió.

Els països europeus que vulguin aïllar-se no tindran cap futur. Entre els europeus i també respecte als refugiats, la fraternitat és l'únic camí per preparar la pau.

¹ Del 28 de desembre de 2016 a l'1 de gener de 2017, joves de tot el continent (catòlics, ortodoxos i protestants) van participar a la 39a trobada europea animada per la Comunitat de Taizé a Riga, la capital de Letònia. El 2 de gener la trobada va arribar fins a Tallin (Estònia) i Vilnius (Lituània). Va ser una etapa del «pelegrinatge de confiança a través de la Terra que sosté Taizé des de fa molts anys.

Taizé 2017

Durant l'any

Cada setmana, de diumenge a diumenge, trobades de joves, per anar a les fonts de la fe, per descobrir com podem obrir camins d'esperança plegats, en nosaltres mateixos, al nostre voltant i per tota la família humana.

Del 20 al 27 d'agost

Setmana reservada per als joves de 18 a 35 anys: estudiants, joves professionals, voluntaris o en recerca de feina. Podran reflexionar junts sobre el seu futur a la llum de la fe. Hi haurà diversos testimonis que seran convidats a compartir la seva experiència.

Birmingham (Anglaterra)

Amb el lema «Un tresor amagat», una altra trobada de joves tindrà lloc del divendres 28 d'abril al dilluns 1 de maig, animada pel germà Alois i altres germans, preparada amb les Esglésies de Birmingham. La trobada celebrarà els humils compromisos de molta gent, en aquesta ciutat particularment jove i caracteritzada per una gran diversitat ètnica. Els joves d'altres països també hi seran benvinguts.

Saint Louis (EUA)

Una etapa americana del pelegrinatge de confiança tindrà lloc a Saint Louis (EUA), on encara hi perduren les tensions ètniques viscudes després dels esdeveniments de Ferguson, fa dos anys. Un seguit de vesprades que reuneixen gent de diferents Esglésies per pregar i compartir culminaran amb una trobada del 26 al 29 de maig, amb la participació de joves de tot Amèrica del Nord.

Egipte

Amb germans i joves de diferents països, el germà Alois anirà a Egipte del 26 de setembre a l'1 d'octubre per visitar, en particular, l'Església copta ortodoxa.

De Wittenberg a Ginebra

Durant l'any 2017, V centenari de la Reforma protestant, la Comunitat de Taizé ha estat convidada a animar dues pregàries:

- el dissabte 27 de maig a Wittenberg, la ciutat de Luter, emmarcada en el «Kirchentag» («Dia de l'Església») de l'Església protestant alemanya
- el divendres 3 de novembre a la catedral de Ginebra, durant la trobada de joves organitzada per la Federació de les Esglésies protestants de Suïssa i per la xarxa d'Esglésies evangèliques.

Trobada europea 2017-2018

A Riga, el vespre del 30 de desembre, serà anunciat el lloc de la 40a trobada europea, del 28 de desembre de 2017 a l'1 de gener de 2018.

Per a més informació sobre les trobades, vegeu www.taize.fr